

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 619/2026
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Касалица Ђорђа, због продуженог кривичног дела превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Слободана Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4 бр.30/25 од 04.11.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.127/26 од 18.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 03. јуна 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Касалица Ђорђа – адвоката Слободана Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4 бр.30/25 од 04.11.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.127/26 од 18.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4 бр.30/25 од 04.11.2025. године окривљени Касалица Ђорђе оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела превара у обављању привредне делатности од члана 233. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године и на новчану казну у износу од 600.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а ако је не плати у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, а ако плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмено заменити казном затвора.

На основу члана 85. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности које се односе на руковођење

привредним друштвима у трајању од три године, с тим што се време проведено на издржавању казне затвора неће урачунати у време трајања наведене мере безбедности.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан да оштећеном на име имовинскоправног захтева плати износ од 62.147.816,01 динара у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је у делу који се односи на законску затезну камату оштећени упућен на парнични поступак.

Окривљени је на основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, како је то ближе наведено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.127/26 од 18.03.2026. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Касалица Ђорђа – адвоката Слободана Милутиновића, а пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4 бр.30/25 од 04.11.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Касалица Ђорђа – адвоката Слободан Милутиновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе на основу члана 423. тачка 1) ЗКП или на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, или да побијане пресуде преиначи у погледу правне квалификације кривичног дела и обустави поступак против окривљеног због кривичног дела из члана 209. став 3. у вези става 2. КЗ, имајући у виду казну прописану за то дело.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да дело због ког је окривљени оглашен кривим није кривично дело, обзиром да у изреци првостепене пресуде није наведено које услове окривљени Касалица Ђорђе није исуњавао за добијање кредита и којим прописом су ти услови одрђени, те да подношење молбе за добијање кредита не представља привредну делатност у смислу члана 112. тачка 21а КЗ, а због чега се према ставу браниоца у радњама окривљеног не стичу битни елементи предметног кривичног дела због ког је оглашен кривим, већ евентуално елементи кривичног дела неосновано добијање коришћења кредита и других погодности из члана 209. став 3. у вези става 2. КЗ.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени су неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 1. Кривичног законика (КЗ) чини онај ко у обављању привредне делатности, у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да нешто учини или не учини на штету имовине субјекта привредног пословања за које или у којем ради или другог правног лица, а ставом 3. прописан је квалификован облик када је делом из става 1. овог члана прибављена имовинска корист или је нанета штета која прелази износ од 1.500.000,00 динара.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени Касалица Ђорђе у временском периоду од 15.11.2019. до 06.01.2020. године, способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, те свестан свог дела чије је извршење хтео, свестан да је његово дело забрањено, у временској повезаности, коришћењем истог трајног односа, јединство места извршења, те са јединственим умишљајем и према истом оштећеном, као одговорно лице – директор привредног друштва „Bofor KGD“ ДОО Лозница, у обављању привредне делатности, у намери да наведеном привредном друштву прибави противправну имовинску корист која прелази износ од 1.500.000,00 динара, лажним приказивањем чињеница, овлашћеним лицима оштећене „Sberbanka“ АД Београд да његово привредно друштво има потраживање по основу десет уговора о купопродаји добара од ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, те да може да обезбеди кредитне пласмане дате његовом привредном друштву из тих потраживања ... иако је та потраживања већ наплатио и наплаћена средства утрошио за плаћање обавеза свог привредног друштва, на који начин је довео у заблуду овлашћена лица „Sberbanka“ АД Београд да на штету своје имовине закључе са његовим привредним друштвом десет уговора о кредиту укупне вредности кредитних пласмана 63.000.000,00 динара и десет уговора о залози потраживања, те којом приликом као средство обезбеђења наплате потраживања банци доставио десет фалсификованих уговора о купопродаји добара наводно закључених са ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, а све на начин описан у изреци првостепене пресуде, те која кредитна средства, која је добио од оштећеног у износу од 63.000.000,00 динара, је искористио у целини за пословање свог привредног друштва, док банка због фалсификованих уговора није могла да реализује уговоре о залози потраживања, а на који начин је привредном друштву „Bofor KGD“ ДОО Лозница прибавио противправну имовинску корист у износу од 63.000.000,00 динара, оштетивши „Sberbanka“ АД за наведени износ.

Овако описане радње извршења кривичног дела, по оцени Врховног суда, садрже сва битна обележја продуженог кривичног дела превара у обављању привредне делатности из члана 233. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, због ког је окривљени оглашени кривим, и то како објективна, која се односе на радње окривљеног, који је као директор, приликом обављања привредне делатности, лажним приказивањем чињеница о платежној способности предузећа, навео оштећене – овлашћена лица „Sberbanka“ АД да на штету имовине ове банке закључе са привредним друштвом чији је директор окривљени десет уговора о кредиту укупне вредности кредитних пласмана 63.000.000,00 динара и десет уговора о залози потраживања, те којом приликом је окривљени банци доставио десет фалсификованих уговора о купопродаји добара, као средство обезбеђења наплате потраживања, док је добијена кредитна средства искористио за пословање свог привредног предузећа, те на који начин је привредном друштву чији је директор прибавио противправну имовинску корист у износу од 63.000.000,00 динара, оштетивши истовремено „Sberbanka“ АД

Београд за овај износ, тако и субјективна обележја, која се односе на урачунљивост, умишљај и свест окривљеног о забрањености дела, као и намеру да довођењем и одржавањем у заблуди оштећене прибаве свом предузећу противправну имовинску корист. Стога су наводи браниоца окривљеног, којима се указује да у радњама окривљеног нема битних елемената предметног кривичног дела, оцењени неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439 тачка 2. ЗКП истицањем да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи предметног кривичног дела, већ евентуално кривичног дела из члана 209. став 3. у вези става 2. КЗ.

Наиме, истоветне наводе, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног истицао је и у поступку по редовном правном леку, па како је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, у својој одлуци на страни 3. став трећи, четврти, пети и шести и страни 4, став први, други и трећи, о томе изнео аргументоване и јасне разлоге, које и овај суд прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Са свега изложеног, налазећи да нижестепеним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић